

כּוֹם יִשׁוּעוֹת אִשָּׁא וּבִשְׁם יי אִקְרֵא.

ס פ ר

כּוֹם הַיִּשׁוּעוֹת

חלק ב'

והוא

חלק הראשון מן הירוששי מדרשש"ך ועשוי על סדר הישועות ובכללן שבע מסכתות אלו והן שלש בבות, סנהדרין, סוטה, שבת, ע"ז והן הן אשר העלו ע"י מלפול משיבת חכמים, בתרביץ התלמידים והתכונים המקשיבים, בבית המדרש הגדול שבק"ק פרנקפורט דסיין יכונה עליון אלהים.

והרצח לידע שנת הברואה, ויקח כום ממלואה, ויקח ישועה, כאלף הששי ככה עשתה התרם תנועה, ולחדשים מקרוב באו כל אלה לארץ מניעה.

בי"ט שבט לחדשים שבו כלתה היריעה, וכיום שנאמר בו שני פעמים כי טוב בשבועה.

נשלם ספר כום הישועות אשר נתמלא במדה טפופה בלי נרועה, ונתעמר בעיסוד סופרים ככלה יפה וצנועה.

נדפס פה ק"ק פרנקפורט דסיין בדפוס יוהאן קעלנר.

זה הספר נדפס מלפנים קרוב ב' מאות שנה והנה ספו תמו וכמטמונים יחשורו ולכן קם והתעודר נכד הרב המחבר, המופלג החסיד שלשית היוחסין

ס' חנוך העניך משה טרויבע

מילדי קאליש סתנור פה קראקא להביאו פעם שנית לבית"ד ולעשות בזה לוקנו הטאון ולה"ה שנת ד'ב"ר נ'ח"ת לפ"ק.

פאדגורזע אצל הראכה

בדפוס המשובח של סו"ת שאול חנני' דייטשער נ"י שנת תרס"ד לפ"ק

יוצא לאור מחדש

שנת תשל"ב לפ"ק
ע"ה"ק ירושלים ת"ו

עד בנמרה הא דכתיב רישא דכריתא דאמרה כילד במסירה
 כ"ו נראה דאפשר לומר דהיה אפשר לדקוק על המקשן
 קא נקט משיבא אשר אינו יוחזר לא ראה דכריתא וזה
 בומן שאינו בה הקונה וא"כ אפשר לומר דכ"ב לא אמר
 ר"א אלא בומן שאינו יוחזר בה ולא היה משיבא גמורה אבל
 בומן שאינו בה דהוא משיבא גמורה אף הוא מודה דכ"ב
 כמשיבא מקלת. רק דבאמת אפשר לומר (לר"ה דסבר לקמן
 בסמוך דמסירה קונה ג"כ בסימט') אחר דכריתא מיירי
 לר"ה לאשטו משיבא דלית בה מסירה דאם לא כן מה לט
 למשיבא כלל אחר שאינו בה והוא מסירה וקנה כבר (ועיין
 ברמב"ן מה שמתקן לדבר זה) וסברת המקשן היה בזה
 דמסירה קונה אפילו בלי מסירה מיד ליד ואפילו שלא בפניו
 ולכן סבר דבזה יתפרש שפיר מאי דהוא קשה לכאורה היאך
 מליט לאשטו משיבא בלי מסירה רק דסבר שמא יש לבטל
 דין לחלוק ולומר מאן יומר ולא נשיגן מסירה מיד ליד
 דבדאי נשיגן וא"כ שפיר מליט לאשטו משיבא בלי מסירה
 לכך הביא הרישא דממנה מוכח לפי שיטת התוס' דמסירה
 קונה אפילו בשחינה מיד ליד וא"כ אין לתפוס עליו בלא
 חזיק דמפרשת הכריתא המשיבא בלי אחזה דאונדך לכן
 כדי לאשטו אפילו בסימט' המשיבא בלי מסירה וסבר דבהמה
 גסה מיקנה נמי כמשיבא כמ"ד התם בקדושין ק. עוד טבל
 לפרש בדרך אחר נקיטור דכתיב הרישא שרי שלא יתפס
 אדם עליו לומר מאי קשיא לך הלא חזק בהרי' דיש חילוק
 בין כ"ב ושאריו מטלטלים הו"ל דמפרש משיבא דכ"ב ולא
 משיבא דשאריו מטלטלים לכך הביא הרישא לומר דלכן נקט
 למילתיה ככ"ב משום דכ"ב שפיר יש לאשטו מסירות
 הרבה בשליף בשערה משא"כ בשאריו מטלטלים וק"ל:

עד בנמרה אמר ר"ה מדבר המדבר תורת חילן עליו כו'
 היינו דאקריש כ"ו י' ש' קרקע ולא תימא דאחר דיש
 לו דין קרקע לא לבי לבי קרקע ולא יתא חלא דאקריש
 כ"ו חילת ונקיט קרקע מי חיל ליה עוד קרקע הלריך
 חילת כלא חרזי ליה ליה ח"כ ה"א דגם הכא ליה ליה
 לך סליך לאשטוק דלית ליה וכה"ג נאמר בסמוך כמאי
 דאמר שמואל שם בו סאחיס דור' שומר עליו כו' דלא תימא
 דלא יתא חלא דשכח כ' שומרים וגם גדיש אחד ודאי נאמר
 דכ"ב שומרים הוה שכחה ולא הגדיש דאין חיבור לגדיש עם
 שומרים ואף הכא נאמר כן דכ"ב שומרים יהיו שכחה ולא
 השומר שם בו סאחיס קמ"ל וק"ל:

עד בנמרה אמר רב"ח כו' חרוב כו' בחט למחלוקת כו'
 ולימא מחלוקת ר"ש ורבנן הא קמ"ל כו' ודאי יש לדקוק
 אלימא דאמרה ר"ש הא קמ"ל מאי הא קמ"ל דאמרה
 וגם לכאורה יש לדקוק אדברי רב"ח דלא אמר דבריו נקיטור
 ר' מתחם בר' יוסי סבר דלא הקדיש חרוב המורכב ומאי
 רבה בזה כמאי דאמר מחלוקת ר"מ ורבנן. לכן אמרנו
 דדאי ר"ש קמקשה אדבריו דה"ל לומר רבותא טפי דר"ש
 פליג ארבנן וקאמר דבריו במתניתין לדבריהם דלפי פשוטו
 לא היה דשיק בן ומן מאי דאמר מחלוקת ר"מ ורבנן לא
 דשיק אכפי דבר זה דאף דר"מ פליג ארבנן מהיבן נדע
 דגם ר"ש פליג ארבנן. וקמחדר ליה לא דקדוקה ה"טב בדברי
 כלא דבר זה ששמע באתה מדברי ר"ש כר"מ סבירא ל'י'
 דאמר שאמרת מחלוקת ר"מ ורבנן ולמה לא אמרתי דפליג
 נמי אר"ש אלא פ"כ דסבר סופיה וא"כ מדברי תדע שפיר
 דבר זה וק"ל:

הסובר הספינה פרק חמישי

דף ע"ה ע"ב בנמרה לימא כתנאי כו' עד לימא רב דאמר
 כה"ק כו' הא דאמר כ' פעמים לימא
 וגם לכאורה לא היה לו לומר דבר זה דרב דאמר כה"ק
 כו' דפשיטא בלא נאמר דאמאי כתנאי ודאי דרב אפ"ה
 כה"ק ולא כרב אחא ושמואל אפ"ה כר"א ולא כה"ק דאיכא
 דחי ליה למימר. גם באשר נדקוק בגירסא אשר כתובה
 לפנינו דאמר בדחיינו אמר לך רב אנא דאמר אפילו לרב
 אחא ובמילתיה דשמואל קאמר אמר לך שמואל אנא דאמר
 אפילו כה"ק ולמה משני במילתיה דשמואל ולא קאמר נמי
 אנא דאמר אפילו לח"ק כמו שאמר במילתיה דרב. לכן אמרנו
 דהמקשן הקשה ליה שני דברים והולרך לדחות שניהם ולכן
 שינה הלשון. והנה בכל מקום דרך הש"ס לדקוק בפלוגתא
 באשר אפשר לומר דפליגי במילתא דתנאי וקושיות הש"ס
 היא דה"ל כל אחד לפסוק כחד מהתנאי ולא היה להו
 להעמיד דבריהם במילתא באנפי נפשיה כאלו הם הולידו
 המחלוקת באשר מליט ג"כ במקומות הרבה גטבי גמבי ל"ל
 אי סבירא לך כו' וכן ודאי נפרש ג"כ הכא כמאי דאמר
 חלה לימא כתנאי. רק דהכא יש עוד לדקוק דקדוק אחר
 באשר מתוך דבריהם יא' לן דבר נגד סוגיא דשלמא דפסקין
 בכל מקום כשמואל דרזני נגד רב והכא באשר יבא כר"א
 ולא כה"ק יש לן לפסוק כרב הו"ל דאמאי כה"ק ושפיר
 ידע המקשן דאפשר לדחות כדחיי' ה' והיינו דב"ח שאני
 דא"ג דשקרא יד ורגל כו' דהסברא זאת היא פשוטה אבל
 לא ידע דחיי' הב' ולכן אמר עוד לימא כו' כאלו אמר
 א"ג דאפשר לומר דלא אחיא כתנאי מ"ח רב אמר כה"ק
 ולא שמואל דוק (וק מליט בפוסקים דרעו להכריע דין הלזה
 כרב הו"ל דלדרך הפשוט אחיא רב כה"ק עיין בכ"י כו'
 קמ"ח) וזה אשר שאל במאי דאמר עוד לימא רב דאמר
 כה"ק כו' כלומר וא"כ פ"כ נפטיק כותיה ובא המדחה ודעי
 הלימא הראשון ואמר א"ל רב אנא דאמר אפילו לרב אחא
 כו' כלומר דמאי קשה לך דה"ל לפסוק כה"ק זה איש דמאי
 אמר אנא דאמרי אפילו לרב אחא וא"כ אמאי אפשר כה"ק
 כאלו לית ליה רב אחא. ומאי דקשיא לך עוד ור"ח לדקוק
 דהלכתא כרב דאמאי כה"ק אבל שמואל לא אחיא כה"ק
 גם זה איש דשמואל אמר לך אנא דאמאי אפילו כה"ק דוק
 כ' מחזיק ה"טב בלישניה:

דף ע"ז ע"א בנמרה אוחזין מאן דבר שמי' חסורי מחסרי
 וה"ק כו' אלא לכו ה"ק כו' הנה לפי
 הנראה לפי פשוטו דמאן דאמר לימא כתנאי הוא דמדקוק
 ואמר אוחזין מאן דבר שמי' וכן קאמר חסורי מחסרי וא"כ
 יש לדקוק מאי רבה בזה דמקשה חלה אוחזיות ואחר כך
 קמפרש התנאי דפליגי בפלוגתא דרב ושמואל ולכאורה הוה
 מלי לפרש חקף דיוקא דידיה וגם מאי דאמר חלה חסורי
 מחסרי שאינו לפי האמת ה"ל לפרש חקף כמו שחפרש בסמוך
 דקאי שפיר לכן אמרנו דהמקשן אשר רעה לאוקמי בפלוגתא
 דתנאי לא קאמר החסורי מחסרי הראשון רק התרנן בני
 לאוקמי כן כדי שבוה ידחה סברתו דבני לאוקמי בפלוגתא
 דתנאי וזהו קא מקשה המקשן הראשון ודמי איהא אוקימאח
 וא"ל לאוקמי א"כ כ"א בלאוקימאח דדייה וא"כ שפיר שוכח
 וא"כ שפיר שוכח פלוגתא דתנאי לפי דעתו עד שדחה אותה
 התרנן בדחיייה אחרת ואמרתו דידע שפיר המקשן דטבל לומר
 דלא פליגי בספינה כ"א בלאוחזיות והא דנקט ר"ג גם ספינה
 כמשנתו הייט משום דהוה אפשר למשני בספינה אי לא הוה
 נקט ליה ודעת המקשן היה דהא דקאמר ר"ג במשיבא ובשטר
 הוה כאלו אמר או בשטר ושייט דקאי אוחזיות דנקי' ג"כ
 בשטר כמו שנקי' במשיבא דאלו משיב' ושטר לא עלה על דעתו
 דהו"ל דשטר פ"כ לא קאי אספינה כדקאמר בסמוך וא"כ פ"כ
 משיבא קאי אספינה דקני בה בלאחר וא"כ פ"כ דאוחזיות נקטת
 ג"כ במשיבא בלאחר בלי שטר הו"ל דבכלל ה' נקט אוחזיות
 וספינה ש"מ דכזה הדבר הם שיים דנקט אח"כ שטר או שטר
 קאמר דיתרי' אוחזיות אספינ' דנקי' ג"כ בשטר זהו דעת המקשן
 בתחלה ולכן לא הוה אפשר ליה להקשות בפשוטו ספינה
 במשיבא הייט פ"ק דהוה אפשר לתרנן דלא פליגי אספינה
 כ"א אוחזיות והא דנקט ג"כ ספינה זהו משום דלא תימא
 אי הוה נקט אוחזיות לחד דנקי' במשיבא הוה אפשר לדייק
 ולומר אוחזיות במשיב' קאמר ולא ספינ' לכן הולרך למקשן
 ג"כ ספינ' בדבריו אבל לשולם אחא דלא פליגי אספינה
 ולכן הולרך לומר תחלה אוחזיות מאן דבר שמי' וא"כ ה"א
 לומר דפליגי אוחזיות כ"א אספינ' (והסברא קאמרה דבריו
 עד לכסף) ובא המדחה לדחיה ואמר חסורי מחסרי וה"ק
 כו' כלומר דבאמת בספינה פליגי והולרך נוד שטר אי דר"ל
 דנקט ג"כ בשטר וא"כ אין ספק פלוגתא דתנאי בפלוגתא
 דרב